

ΑΡΗΣ ΣΤΟΥΓΙΑΝΝΙΔΗΣ

το ρήμα

μνάομαι

ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΚΑ ΑΥΤΟΥ ΕΠΑΚΟΛΟΥΘΑ

Μνάομαι

Εισαγωγή

Ελάχιστοι θα ξέρουν το αρχαίο ελληνικό ρήμα **μνάομαι**, αλλά όλοι μας ξέρουμε τα παράγωγα του. Και είναι ουκ ολίγα και αρκετά βασανιστικά.

Μνα

, η ρίζα του κακού

Εικόνα 1 -μναι

μνᾶ, ἤ, γεν. *μνᾶς*, ονομαστ. πληθ. *μναῖ*, Ἰων. ονομ. ενικ. *μνέα*. Λατ. *mina*. νομισμα μονάδα [μέτρησης](#) της μάζας .

I. ως βάρος, = 100 δραχμές = περίπου 15,2 αγγλικές ουγγιές. **II.** ως χρηματικό ποσό, = 100 δραχμές, δηλ. 4 αγγλ. λίρες, 1 σεντ και 3 πέννες· 60 *μναῖ* αντιστοιχούσαν σε ένα τάλαντο.

Η μνα (αρχ. ελλ. μνᾶ, λατ. *mina*) είναι μονάδα μέτρησης της μάζας (υποδιαίρεση του ταλάντου) που χρησιμοποιήθηκε στην αρχαιότητα. Κέρματα από πολύτιμα μέταλλα που ζύγιζαν μία μνα, χρησιμοποιούνταν επίσης ως νομίσματα.

Πρώτοι υποδιαίρεσαν το τάλαντο σε μνες οι λαοί της Μεσοποταμίας - αρχικά αντιπροσώπευε το 1/50, αλλά αργότερα άλλαξε σε 1/60. Οι Έλληνες και οι Ρωμαίοι υιοθέτησαν τη δεύτερη αναλογία. Δεδομένου όμως ότι η μάζα του ταλάντου διέφερε από λαό σε λαό, έτσι συνέβαινε και με τη μάζα της μνας. Μία αττική μνα της κλασικής εποχής ζύγιζε 433 ±3 σημερινά γραμμάρια.

Ο Διόδωρος Σικελιώτης διηγείται ότι στις Γυμνησιαίους νήσους οι πολεμιστές του Αμίλκα στην Μάχη της Ecnomus (256 π.Χ.) χρησιμοποιούσαν σφεντόνες, τις οποίες γέμιζαν με πέτρινα βλήματα βάρους μιας μνας· **I.** ως βάρος, = 100 δραχμές = περίπου 15,2 αγγλικές ουγγιές. **II.** ως χρηματικό ποσό, = 100 δραχμές, δηλ. 4 αγγλ. λίρες, 1 σεντ και 3 πέννες· 60 *μναῖ* αντιστοιχούσαν σε ένα τάλαντο.

Το τάλαντο ή 60 *μναῖ*. Λέξη άμεσα συσχετισμένη με την ζυγαριά αφού το τάλαντο ήταν μονάδα βάρους και «νόμισμα»¹. Περισσότερα δες στο λημμα [νομίσματα](#).

¹ Το τάλαντο ήταν ιδεατό νόμισμα δεν κυκλοφορούσε σε κέρμα λόγω της μεγάλης αξίας του.

Μνάομαι

(μνᾶ), συνηρ. μνῶμαι, αποθ.· Επικ. τύποι, β' ενικ. ενεστ. μνάα, απαρ. μνάασθαι, μτχ. μνωόμενος, γ' πληθ. παρατ. μνώοντο, Ιων. γ' ενικ. προστ. μνάσκετο, μόνο σε ενεστ. και παρατ.· I. όπως το μμνήσκομαι, έχω στο νου μου κάποιον ή κάτι, με γεν., σε Ομήρ. Ιλ. στρέφω την προσοχή μου σε κάτι, φύγαδε μνώοντο, στο ίδ. II. 1. επιθυμώ να κερδίσω τη γυναίκα κάποιου, φλερτάρω, με αιτ. προσ., σε Ομήρ. Οδ. 2. επιδιώκω, επιζητώ χάρη ή αξίωμα, Λατ. ambire, σε Ηρόδοτο.

Ετυμολογία

Πρόκειται λέξη σημιτικής προέλευσης, συγγενής προς το Εβραϊκό ναμέχ māneh

- Λατ. Mina

αναφέρεται από τους Plautus, *Poenulus*, [5.6](#)& [3.2](#), *Trinummus*, [2.4](#), *Asinaria*, [2.3](#) & [3.3](#) και Cicero, *De Legibus*, [2.27](#), *Tusculanae Disputationes*, [5.32](#)

Πιθανόν από το μνᾶαῖος, -α, -ον, αυτός που ζυγίζει μία μνᾶ, (σε Ξενοφώντα) , να προέρχεται το κύριο όνομα Μιναιός² και από εκεί και το επώνυμο Μιναῖος .

Τα μηναία είναι 12 εκκλησιαστικά βιβλία με τα ψαλλόμενα κατά μήνα και σχετίζονται με τον μηναζ και όχι με την μνα., πβλ

Χαίρε που καταρτίζεις τα Μηναία των κήπων
Χαίρε που αρμόζεις τη ζώνη του Οφιούχου

Οδυσσέας Ελύτης, Το Άξιον Εστί - Δοξαστικόν - 1964

Παραγωγή

δεκάμνους, -μνον, (μνᾶ), αυτός που ζυγίζει ή αξίζει όσο δέκα μνες, σε Αριστοφάνη. Ειρήνη στ. 1230

Τρυγαῖος

ἔγωγε νῆ Δία,

ἵνα μή γ' ἄλῶ τρύπημα κλέπτων τῆς νεώς.

Θωρακοπώλης

ἔπειτ' ἐπὶ δεκάμνω χεσεῖ καθήμενος;

Τρυγαῖος

ἔγωγε νῆ Δί' ὤπίτρυπτ'. οἶει γὰρ ἂν

τὸν πρῶκτὸν ἀποδόσθαι με χιλίων δραχμῶν;

---

² Οι Άγιοι Κύριλλος, Μίνης και Μιναιός μαρτύρησαν δια ξίφους. Εορτάζουν στις 29 Οκτωβρίου εκάστου έτους. Η εορτη των Αγίων Μίνη και Μιναίου, επαναλαμβάνεται την 1η Αυγούστου. Παντως το ονομα απαντα και στην παλιοδιαθήκη Ιώβ κεφ.42:9 η μορφή όμως του ονόματος δεν μοιάζει εβραϊκή.

μνήσθητι,

προστ. Παθ. αορ. α' του *μιμνήσκω*.

Πολλες φορές ενώ γίνεται το σταυροκοπήμα λεγονται διαφορα εκκλησιαστικα "Μνήσθητι μου Κυριε" ή "Κυριε Ελέησον" ή "Ημαρτον παναγια μου" κλπ.

Βλλ. Και : *Ληστήν τοῦ Παραδείσου Χριστέ πολίτην, ἐπὶ Σταυροῦ σοι βοήσαντα, τὸ «Μνήσθητί μου» προαπειργάσω· αὐτοῦ τῆς μετανοίας, ἀξίωσον κάμῃ τὸν ἀνάξιον.*

Ο καλός ληστής (ο δεξιός) το είπε πάνω στο σταυρό : «μνήσθητί μου κύριε όταν έλθεις εν τη βασιλεία σου», απευθυνόμενος στον Ιησού (ήταν στο κέντρο) και ο Ιησούς του κράτησε θέση δίπλα του στον Παράδεισο. Αυτή η εύνοια κράτησε λίγο γιατί λίγο μετά το θάνατο του αναστήθηκε. Εξυπακούεται ότι ο αριστερός ληστής πήγε ολοσούμπιτος στην κόλαση.

μνήμα

Δωρ. **μνήμα, τό (μνάομαι)**, Λατ. monumentum· **I. 1.** ενθύμημα, ανάμνηση, καταγραφή της μνήμης μέσω της οποίας θυμόμαστε ένα πρόσωπο ή πράγμα, σε Ομήρ. Οδ., Σοφ. κ.λπ. **2.** ύψωμα, λοφίσκος ή κτίσμα προς τιμήν ενός νεκρού, μνημείο, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ., Αττ. **3.** αναμνηστικό αφιέρωμα, που προσφέρεται σε Θεό, σε Σιμων. παρά Θουκ. **II.** = *μνήμη*, θύμηση, σε Θέογνι.

Συνωνυμα: μνήμουρι, τάφος, ταφίο (κυπρ) , τύμβος , μνημείο

Αναφορές

Δέσποτα μέμνησο των Αθηναίων

θυμίσου του Αθηναίους || (μεταφορικά) φρόντισε να εκδικηθείς||φυλάξου, πρόσεχε, έχε το νου σου

Επειδή οι Αθηναίοι και οι Ερετριείς βοήθησαν τους Έωνες στην επανάσταση εναντίον των Περσών, ο Δαρειός έδωσε εντολή σ'ένα δούλο του να του λέει κάθε πρωί: «μέμνησο τῶν Ἀθηναίων, Δέσποτα»

Μνημοσύνη

Η Μνημοσύνη (γνωστή μερικές φορές και ως Μνήμη, που όμως ήταν άλλη θεότητα) ήταν η προσωποποίηση της μνήμης στην ελληνική μυθολογία. Ανήκε στους Τιτάνες, ήταν κόρη της Γαίας και του Ουρανού και μητέρα των Μουσών από τον Δία.

Στη Θεογονία του Ησίοδου, οι βασιλείς και οι ποιητές λαμβάνουν τις δυνάμεις του εξουσιαστικού τους λόγου από την κατοχή τους επί της Μνημοσύνης και των ειδικών σχέσεών τους με τις Μούσες.

Ο Δίας κοιμήθηκε με τη Μνημοσύνη για εννέα συνεχόμενες μέρες και έτσι δημιουργήθηκαν οι εννέα Μούσες. Μνημοσύνη ήταν επίσης το όνομα ενός ποταμού στον Άδη, παράλληλου της Λήθης, σύμφωνα με μια σειρά ελληνικών ταφικών επιγραφών του 4ου αιώνα π.Χ. σε δακτυλικό εξάμετρο. Οι ψυχές των νεκρών έπιναν από τη Λήθη, έτσι ώστε να μη θυμούνται τις προηγούμενες ζωές

τους όταν μετενσαρκώνονταν. Οι αρχάριοι ενθαρρύνονταν να πίνουν από τον ποταμό Μνημοσύνη όταν πέθαιναν, αντί από τη Λήθη. Αυτές οι επιγραφές μπορεί να συνδέονται με μια ιδιωτική μυστική θρησκεία, ή με Ορφική ποίηση.

Παρομοίως, όσοι ήθελαν να συμβουλευτούν το μαντείο του Τροφωνίου στην Βοιωτία έπρεπε να πιουν εναλλάξ από δύο πηγές που αποκαλούνταν «Λήθη»³ και «Μνημοσύνη» (προκειμένου να λησμονείται το παρελθόν και η μνήμη να ξεκινά απ' το παρόν). Ανάλογο σκηνικό περιγράφεται και στην Πολιτεία του Πλάτωνα.

μνημείον

Δωρ. **μνᾶμείον**, Ιων. **μνημήϊον**, τό, όπως το *μνήμα*, Λατ. *monimentum*. **1.** κάθε ενθύμια, ανάμνηση, εγγραφή στη μνήμη που ανακαλεί πρόσωπο ή πράγμα, σε Ηρόδοτο., Αττικούς. **2.** λέγεται για νεκρό, μνήμα, μνημείο προς τιμήν του, σε Σοφοκλή. κ.λπ.

Πχ. Το γραπτό του αποτελεί μνημείο ιστορικής άγνοιας.

μνησικάκος, -ον

(μνήμη + **κακόν**), αυτός που θυμάται τις αδικίες που του έγιναν στο παρελθόν, εκδικητικός, σε Αριστοτέλη.

μνησθῆναι,

απαρ. Παθ. αορ. α' του *μμνήσκω*.

Ἐπὶ τῶν ποταμῶν Βαβυλῶνος ἐκεῖ ἐκαθίσαμεν καὶ ἐκλαύσαμεν ἐν τῷ μνησθῆναι ἡμᾶς τῆς Σιών.

5 ἐμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων, ἐμελέτησα ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις σου, ἐν ποιήμασι τῶν χειρῶν σου ἐμελέτων

Εμνήσθην του προφήτου βοώντος εγώ ειμί γη και σποδός.

Μνήσθητι ἡμῶν, Κύριε (Ματθ. 14, 22-34)

Μνησθήσομαι του ονόματος σου εν πάση γεννεά και γενεά

μνηστεία η.

- **α)** Υπόσχεση γάμου, αρραβώνας:
  - Περί μνηστήρος, αν φιλήσει την μνηστήν εις τον καιρόν της μνηστείας (*Βακτ. αρχιερ. 165*).

³³ Πβλ., το ποίημα του Λορέντζου Μαβίλη «[ΛΗΘΗ](#)»

- ο φρ. λαμβάνω κάπ. εις μνηστείαν, βλ. λαμβάνω Φρ. 12·
- **β)** η ακολουθία του αρραβώνα, αρραβώνιασμα:
  - ο του μητροπολίτου Λαρίσης την μνηστείαν τέλεσαντος (Ιστ. Ηπειρ. VII⁴).

[μτγν. ουσ. μνηστεία. Η λ. και σήμ.]

Κριαρας

Οι άνδρες ονειρεύονται κατά την περίοδο της μνηστείας και αφυπνίζονται μετά τον γάμο [Πώπ](#)

Αγγλικά engagment Γαλλικά engagement

Μνηστεύω

(**μνάομαι**), Δωρ. **μναστεύω**, μέλ. -σω, *μεμνήστευκα*: **I.** επιδιώκω την εύνοια μιας γυναίκας, φλερτάρω, αναζητώ γυναίκα ως σύζυγο, σε Ομήρ. Οδ., Ευρ.: επιδιώκω την εύνοια μιας γυναίκας και την κερδίζω, παντρεύομαι, σε Θεόγν., Θεόκρ. — Παθ., *μναστευθεῖσ' ἐξ Ἑλλάνων*, σε Ευρ. **II.** υπόσχομαι να δώσω σε γάμο, αρραβωνιάζω, *τὴν θυγατέρα τινί*, στον ίδ. — Παθ., *τῇ μεμνηστευμένῃ αὐτῷ γυναικί*, στη γυναίκα που του είχαν υποσχεθεί για σύζυγο, σε Κ.Δ. **III.** επιζητώ, εκλιπαρώ για κάτι, σε Πλούτ.

μνηστός,

-ή, -όν (**μνάομαι**), αυτός που διεκδίκησε και κέρδισε μια γυναίκα, παντρεμένος, *ἄλοχος μνηστή*, νόμιμη σύζυγος, σε Όμηρο. Σήμερα μόνο το θηλυκό είναι διαδεδομένο, με την έννοια της αρραβωνιαστικής και όχι της συζύγου, αντί του μνηστος βλ. μνηστήρ

μνηστήρ

(**μνάομαι**), Δωρ. **μναστήρ**, -ήρος, ό, Επικ. δοτ. πληθ. *μνηστήρεσσι*: **I.** αυτός που επιζητεί την εύνοια μιας γυναίκας, ο διεκδικητής της, σε Ομήρ. Οδ.: με γεν., *παιδὸς ἐμῆς μνηστήρ*, σε Ηρόδ.: *γάμων μνηστήρ*, σε Αισχύλ. **II.** αυτός που ανακαλεί στη μνήμη, που φέρνει στο νου, με γεν., σε Πίνδαρο.

μνημόνευμα

-ατος, τό, καταγραφή του παρελθόντος, σε Αριστοτέλη. Σήμερα απαντά στον πληθυντικό και μόνο στο συνθετό : «απομνημονευματα»

Μνημονευώ'

A. Παθ., μέλ. *μνημονευθήσομαι*, επίσης Μέσ. *μνημονεύσομαι*, με Παθ. σημασία· αόρ. α' *ἐμνημονεύθη*: **I.** ανακαλώ στο νου μου, ενθυμούμαι, με αιτ., σε Ηρόδ.,

Τραγ.· με γεν., σε Πλάτ. **II.** ανακαλώ, φέρνω στη μνήμη κάποιου άλλου, αναφέρω, Λατ. *memorare*, με αιτ., σε Πλάτ. **B.** Παθ., μνημονεύομαι, παραμένω στη μνήμη των άλλων, *μνημονεύσεται χάρις*, σε Ευρ.· *μνημονευθήσεται*, σε Δημ.

Μνήμων

μνήμων (μνάομαι), Δωρ. **μνάμων, ό, ή, μνήμων, τό**, γεν. -ονος· **I. 1.** αυτός που έχει κατά νου, ο σκεπτόμενος, *και γάρ μνήμων είμί*, το θυμάμαι καλά, σε Ομήρο. Οδ.· *μνήμοσιν δέλτοις φρενῶν*, σε Αισχύλο· με γεν., αυτός που φροντίζει για κάποιον ή για κάτι, που προσέχει κάποιον ή κάτι, σε Ομήρο. Οδ. **2.** αυτός που θυμάται κάτι για πάντα, που δεν λησμονεί, σε Αισχύλο. **3.** αυτός που έχει καλή μνήμη, σε Αριστοφάνη., Πλάτωνα. **II.** ως ουσ., *μνήμονες, οί*, δημοτικοί αξιωματούχοι, οι Καταγραφείς, σε Αριστοτέλη.

παράγωγα

Ιερομνήμων

ίερο-μνήμων, Δωρ. **-μνάμων, -ονος, ό**, ιερός απεσταλμένος, γραμματέας, ο οποίος αποστελλόταν στο Αμφικτυονικό συνέδριο από κάθε πόλη-κράτος της αμφικτυονίας, σε Δημοσθένη· γενικά, γραμματέας, γραφιάς, σε Αριστοφάνη.

Αριθμομνήμων

Αυτός που απομνημονεύει εύκολα αριθμούς.

μνημόσυνο

Η καθιέρωση από την Εκκλησία ειδικών τελετών και προσευχών υπέρ «μακαρίας μνήμης και αναπαύσεως των ψυχών» των εν Χριστώ κοιμηθέντων, εκ μέρους των ζώντων ακόμη αδελφών τους, οφείλεται σε δογματικούς λόγους, αλλά και σε κληρονομιά απο προχριστιανικών θρησκευμάτων. Πρόκειται για τα αρχαία «περίδειπνα», τα «νεκρικά δείπνα», τις μετέπειτα «μακαρίες» και τις «μνήμες», με τις οποίες συγγενείς και φίλοι εύχονται, «μακαρία η μνήμη αυτού». Τα μνημοσυνα τελούνται σε τακτά χρονικά διαστήματα καθοριζόμενα υπο των απανταχου παπαδων ως επιδρωντα τα μεγαιστα επι του προσωπικου τους προυπολογισμου. Τα χρηματα είναι πιο μαυρα και από τα ρασα τους. Δεν δικαιολογούνται στην εφορια όπως τα εξοδα κηδειας. Ενας πεθαμενος μνημονευεται ως μακαρίτης εκτος αν είναι ιερωμενος οποτε λεγεται μακαριστός. Ποτε δε λεγεται κυριος. Άλλες περιφρασεις πιο λόγιες είναι «ασίδιμος » , ο «μακαρία τῆ λήξει Χ », ο «αλήστου μνήμης Χ».

Ο κοσμάκης χρησιμοποιεί το **μακαρίτης** ή ο **συγχωρεμένος**.

Τύποι Μνημόσυνων.

Τριμερα, εννιαμερα, τα σαραντα , ετησιον.

Πβλ. Το Κυπριακό δημοτικό τραγούδι: «Τζινούρκος Νιός Πραματευτής»

Έπαρε το ζωνάριν μου, κάμε τα κόλλυφά μου

τζαι πκιάσ' τζαι τα μουλάρκα μου τζαι κάμε τες **εννιά** μου.
Την μούλαν μου την ρόινην, **ποσαραντώματά** μου.
Τεςπραμαθκιές, το **γρονικόν** τζαι λάλε τ' όνομάν μου».

ΑΠΟΔΟΣΗ ΣΤΗΝ ΟΜΙΛΟΥΜΕΝΗ ΚΟΙΝΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΑΡΗΣ ΣΤΟΥΓΙΑΝΝΙΔΗΣ

Παρε το ζωνάρι μου, κάνε τα κόλλυβά μου
Πιάσε και τα μουλάρια μου για τα ενιάμερά μου.
Με την μούλα μου την κόκκινη κάνε τα σαράντά μου.
Με τιςπραμάτειες, το χρονικό⁴ και **μνημόνευε** τ' όνομά μου».

ΑΚΟΥΣΜΑ

υπόμνημα, -ατος, τό,

1. ενθύμηση, μνήμη, θύμιση, ανάμνηση, υπόμνημα, χρονικό, μέσο ενθύμησης, σε Θουκυδίδη κλπ.
2. σημείωση, υπόμνηση, σημείωμα, σε Δημ.· σε πληθ., απομνημονεύματα, σημειώσεις, σημειώματα, πρακτικά, Λατ. commentarii, σε Πλάτ.
Έχουμε από τη ρίζα αυτή τρία βυζαντινά οφίκια

Του υπο**μνη**ματογράφου, του ιερο**μνη**μονος και του υπομ**μνή**σκοντος

ΜΑΤΘΑΙΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ

περὶ τῶν ὀφρικίων τοῦ παλατίου τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ἰατροῦ μοναχοῦ ταυτὶ Ματθαίου θύτου.

Τῆς ἐκκλησίας τὰς τιμὰς καὶ τὰς διακονίας,
αἱ διαιροῦνται πνεύματι κατὰ τὸν μέγαν Πάυλον,
ἀπαριθμῆι πρὸς ὄνομα νῦν μοναχοῦ Ματθαίου.
πεντάδος πρώτης πέφυκεν ὁ μέγας οἰκονόμος,
5 ὁ μέγας σακελλάριος, ὁ μέγας σκευοφύλαξ,
ὁ χαρτοφύλαξ μετ' αὐτοῦ καὶ μέντοι σακελλίου.

ὁ δὲ πρωτονοτάριος πεντάδος τῆς δευτέρας,
10 ὁ λογοθέτης μετ' αὐτὸν σὺν γε τῷ καστρινσίῳ,
ὁ τε δεφερενδάριος, ὑπομνηματογράφος,
ἱερομνήμων τρίτος τε, καὶ μὴν ὑπομμνήσκων,
οἱ τρεῖς ἐσθλῆς διδάσκαλοι, πρώτος εὐαγγελίου,

Ξενογλωσσα

Λατινικά

mēmōrandus , a, um

γερουνδινον του memoro ἢ memora που σημαίνει αξιομνημονευτος, αυτος που πρεπει ἢ που αξιζει να θυμωμαστε.

⁴ Ετήσιο μνημόσυνο, από το χρονος: ἔτος.

Μνήματα

Το μνημείο του άγνωστου στρατιώτη στην Αθήνα

Αντίφαση και δείγμα της νέου ελληνικής άγνοιας, η επιγραφή στα αριστερά που γράφει ένα απόσπασμα του Θουκυδίδη, Ιστορία Β.:

«Μια δε κλίνη κενή φέρεται εστρωμένη των αφανών, οι αν μη ευρεθώσιν ες αναίρεσιν».

Το γλυπτό δεν περιλαμβάνει κλίνη αλλά ένα πεθαμένο από τέτανο στρατιώτη απόλυτα αναγνωρίσιμο. Αφανής σημαίνει ανεύρετος, άφαντος. Άλλο λοιπόν το αφανής κα άλλο το άγνωστος : μη αναγνωρίσιμος. Οι Αθηναίοι στρατιώτες γνωρίζονταν μεταξύ τους και άγνωστος στρατιώτης θα ήταν μόνο κάποιος που από τραύματα στο πρόσωπο δεν θα ήταν πλέον αναγνωρίσιμος ή κάποιος στρατιώτης του αντιπάλου.

Από την άλλη πλευρά, άλλη επιγραφή τονίζει «ΑΝΔΡΩΝ ΕΠΙΦΑΝΩΝ ΠΑΣΑ ΓΗ ΤΑΦΟΣ» όμως ο επιφανής δεν είναι αφανής ούτε άγνωστος. Πιο πολύ θα ταίριαζε το «ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΑΧΑΙΚΗΣ ΣΥΜΠΟΛΙΤΕΙΑΣ ΠΟΛΕΜΗΣΑΝΤΕΣ» του Κ. Π. Καβάφη

Ανδρείοι σεις που πολεμήσατε και πέσατ' ευκλεώς·
τους πανταχού νικήσαντας μη φοβηθέντες.

Όταν θέλουν οι Έλληνες να καυχηθούν,
«Τέτοιους βγάζει το έθνος μας» θα λένε
για σας. Έτσι θαυμάσιος θά 'ναι ο έπαινός σας.